

sentit vibrar les fibres més delicades del sentiment i fins els rius haurien sortit de mare, per tal de rebre apoteòssicament els intrèpids defensors de l'esport català. Els diaris n'haurien donat compte, emprant-hi planes enteres i haurien esgotat tot el lèxic de noms ditiràmics, per tal d'avinentar-nos les gestes èpiques del futbol català. Hom diria ben bé que aquella victòria esportiva portava aparellats el triomf i la salvació de Catalunya.

Ço és senzillament pendre el rabe per les fulles. Es donar massa importància a l'esport, malgrat tenir-ne molta i donar-ne poca ço que en realitat en té. Fa dol de veure com la premsa de circulació i d'altra banda molt assenyada, es comporta d'aquesta faisó. La premsa té la gran missió d'orientar l'opinió i son comportament tendeix a desviar-la. Cal donar importància a ço que realment la mareix, sense exageracions barroeres de cap mena. El triomf esclatant i apoteòssic de l'Orfeó Català enlaira molt més el nom de Catalunya que la més formidable de les victòries futbolístiques. L'Orfeó Català és la institució que, a casa nostrada i més enllà de les nostres fronteres, ha enaltit a Catalunya d'una faisó, que cap més institució pot parionar-s'hi. Es l'encarnació vivent de l'ànima catalana ¿Perquè doncs la premsa de gran circulació dóna més importància a la ressenya de les victòries esportives que a les dels triomfs del nostre Orfeó? ¿Perquè la riuada de l'entusiasme català no se surt de mare, davant l'arribada del mateix, després d'un èxit tan esclatant i tan apoteòssic?

UN CATALÀ

Psicologia arbucienca

Dies enrera estigue, en la nostra població, un conspicu republicà de Girona i hom diu que, aprofitant l'avinentesa de la seva vinguda, tantejà per tal de saber quin era l'estat d'opinió política del nostre poble, que s'havia generat arran de la caiguda del Govern Dictatorial. Jo no sé quin concepte s'emportà, després d'unes conversacions tingudes amb elements directius de qualques societats; però em sembla que devia marxar ben desil·lusionat, perquè Arbúcies és una població, que no s'entusiasma pas per cap idealitat. Talment sembla una població sens conviccions fermes i sens idealitats polítiques de cap mena. Devegades una torrentada d'entusiasme ha inundat els cors arbucienca i s'ha exterioritzat en la fundació de Societats i de casals, que han mantingut més o menys dividit el poble; però aquells entusiasmes no tenen pas caire polític, malgrat l'aparença de